

NOGUÉ, Joan; Pere SALA; Jordi GRAU (2016) *Els catàlegs de paisatge de Catalunya: metodologia*. Olot: Observatori del Paisatge de Catalunya; ATLL, Concessionària de la Generalitat, SA. (Documents: 3).

PALAU, Jordi (2020) *Rewilding Iberia. Explorando el potencial de la renaturalización en España*. Barcelona: Lynx edicions.

WWF (2020) *Informe Planeta Vivo 2020: Revertir la curva de biodiversidad. Resumen*. R.E.A. Almond, M. Grooten i T. Petersen [ed.]. Gland, Suïssa: WWF.

Lleis citades:

Llei 12/1985, de 13 de juny, d'espais naturals. DOGC núm. 556, 28/06/1985.

Llei 8/2005, de 8 de juny, de protecció, gestió i ordenació del paisatge. DOGC núm. 4407, 16/06/2005.

Llei 16/2017, d'1 d'agost, del canvi climàtic. DOGC núm. 7426, 03/08/2017.

Llei 7/2020, de 2 de juliol, de l'Agència de la Natura de Catalunya. DOGC núm. 8171, 07/07/2020.

Natura i pandèmia. Una oportunitat

Que Catalunya, Europa i el Món vivien una crisi ambiental de primer ordre era una cosa que ja se sabia abans que la pandèmia del COVID-19 ens capgirés les vides l'any 2020.

La Conferència de les Nacions Unides sobre medi ambient i desenvolupament de Rio de Janeiro el 1992 ja ens va alertar seriosament sobre el canvi climàtic i la pèrdua de biodiversitat i va fer un clam per un desenvolupament més sostenible.

Les successives conferències internacionals posteriors han continuat posant l'accent sobre aquestes qüestions i malgrat alguns petits canvis, no es pot dir que 28 anys després de Rio hi hagi hagut un canvi substancial en les polítiques ni en el model social i econòmic mundial per aturar aquesta crisi.

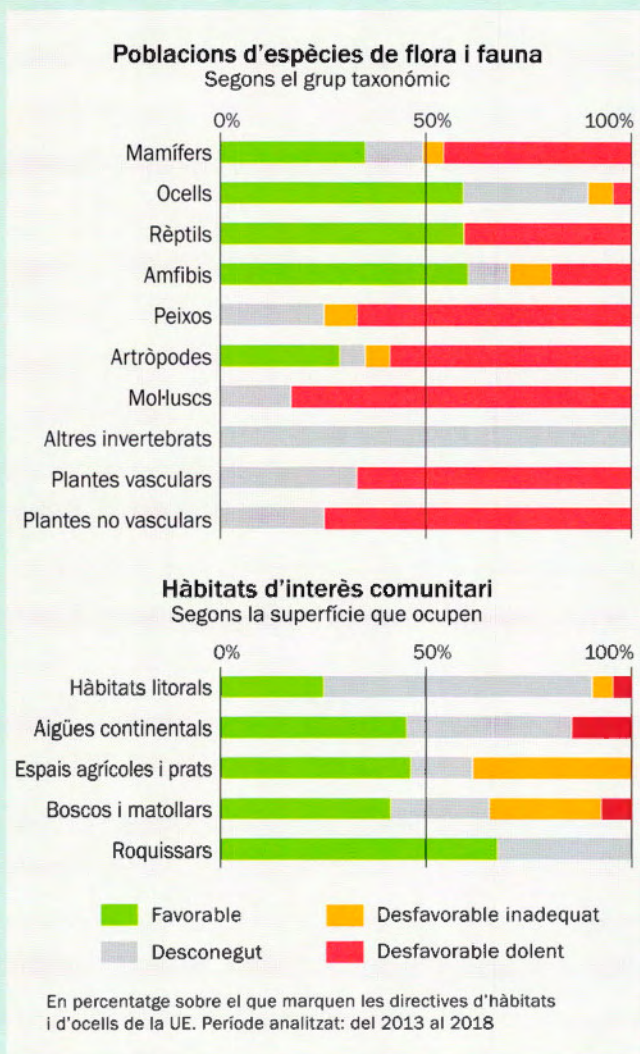
Recentment, diversos informes a nivell internacional, com el de l'IPBES (Intergovernmental Platform for Biodiversity and Ecosystem Services) del 2019, ens advertia que la pèrdua de biodiversitat, sense precedents a nivell planetari, no només no s'havia aturat sinó que es continuava accentuant. A nivell

català, el recent informe *Estat de la Natura a Catalunya 2020* assenyala que a Catalunya també s'està produint i accelerant en les darreres dècades una degradació molt important del nostre patrimoni natural.

Així doncs, quan ens despertem d'aquest malson pandèmic i parafrasejant el microrelat de Monterroso, el dinosaure encara hi serà. De què haurà servit aquest convuls 2020?

Des del punt de vista dels professionals que ens dediquem a la conservació de la natura i segurament també per la societat preocupada per aquesta qüestió (que és molta), aquesta pandèmia és una oportunitat. Una oportunitat d'adonar-nos tots, que això va de veritat, que malmetre la natura no surt de franc. Una oportunitat per tal d'accelerar, consolidar i fer realitat el que ja ens assenyalen els fulls de ruta dels quals ens hem dotat en els darrers anys: *l'Estratègia de patrimoni natural i la biodiversitat de Catalunya 2030* (aprovada pel Govern el 2018) o la recentment aprovada *Estratègia de la Unió Europea sobre Biodiversitat pel 2030* (2020). Sabem doncs el que s'ha de fer.

Situació de les espècies i els hàbitats de Catalunya.

Font: Elena Freixa, *diari Ara* (20-12-2019). Situació de les espècies i els hàbitats de Catalunya segons dades en percentatge sobre el que marquen les directives d'hàbitats i d'ocells a la UE (2013-2018).

A Catalunya, a més, en els darrers anys hem posat les bases per disposar d'eines capaces d'aplicar aquestes estratègies marc i lluitar contra el canvi global que malmet la natura (canvi climàtic, canvi d'usos del sòl i invasions biològiques). El 2017 el Parlament va aprovar la Llei de canvi climàtic, que permetrà, mitjançant la recaptació de l'impost sobre les emissions de diòxid de carboni dels vehicles, tenir més recursos per fer millors polítiques de mitigació i adaptació al canvi climàtic i millors polítiques de conservació de la natura. El 2020 a més, el Parlament va aprovar la Llei de creació de l'Agència de la Natura de Catalunya, per dotar l'administració d'una millor organització, més àgil i amb més recursos humans i materials per executar aquestes polítiques de conservació del medi natural.

Aquestes eines ens poden ajudar com dèiem abans a accelerar alguns canvis necessaris, per aprofitar la oportunitat que ens dona la pandèmia. Cal una aposta decidida per una xarxa d'espais naturals activa i ben connectada, per uns ecosistemes més equilibrats i saludables. Per impulsar un sector agrari que afavoreixi la natura, per una pesca més sostenible. Per un bosc menys extens, sí, però que se'l deixi evolucionar cap a la maduresa. Per una indústria menys contaminant (aquí i arreu). Tot això depèn de l'acció de l'administració però també del global de la societat: cal un canvi cap a uns hàbits de consum a nivell alimentari, d'oci, de mobilitat, realment sostenibles.

I aquests canvis està clar que s'han de produir al nostre país, però també a nivell planetari. Si alguna cosa ens ha recordat aquesta pandèmia és que vivim en un món absolutament interconnectat. Catalunya i la vella Europa poden ser en els propers anys, el motor principal d'aquest canvi verd. Som-hi!

Pau Sainz de la Maza Marsal